

Český sen: Moc se nenadřít

svobodny-svet.cz/cesky-sen-moc-se-nenadrit

25. listopadu 2022

Nejsme jako Švýcaři, říká mi kolega. Oni jsou úplně jiní. Pracovití, nekradou, vzdělaní a umí přemýšlet. Prý: Nejsou jako sociíkem postižení polodementi Češi. To by v ČR nikdy nefungovalo.

Prý: Ostatně máme docela dobrou Ústavu, ale Češi si ji nechávají znásilňovat, podívej třeba na Zemana.

Tak předně: Odmítám z principu „olidismus“. A neodmítám ho zde poprvé. Není to tak, že super lidé tvoří super státy a poloopice tvoří věčně zadlužené a kolabující socialismy.

Říkám kolegovi: Netvrdím, že pokud bychom dneska schválili novou Ústavu ČR, zítra válčujeme v HDP Lucembursko. A dostat se tam, kde jsou Švýcaři dnes, jim od roku 1848 pár pátků zabralo. A ani Švýcaři nejsou tak geniální, že by si ten papír vymysleli, jen ho normálně obšlehli od USA, kde ho zase tak nějak nadšeně sesmolili v roce 1776. A naštěstí se přitom běžných občanů neptali, jestli v Ústavě chtějí mít právo na bydlení, nebo právo na to, aby každý John měl stejnou výplatu, avokádové toasty a Wi-Fi zadara. Prostě

elity doby stvořily něco v historii unikátního a nepotřebovaly k tomu uplácet voliče ani klobásou, ani koblihou. A Švýcaři to pochopili, a co funguje, to použili. Já ale tvrdím, že kauzalita je přesně obráceně – kvalitní Ústava stvoří kvalitní společenská pravidla, která zase podmiňují kvalitní tržní prostředí a tím prosperitu. V USA i Švýcarsku jsou přece úplně jiní lidé, jiné jazyky, jiná historie, jiná kultura, jiné přírodní zdroje, jiná velikost země, jiná mentalita, nakonec je jiné skoro úplně všechno, jediné, co je spojuje, je podobná Ústava, podobně kvalitní tržní prostředí a jeden z nejvyšších HDP na hlavu na světě. Tvrdím, že to pravidla hry mění hráče, nikoli že charakter hráčů vytváří pravidla hry.

Nevěřil mi. Myslel si, že Švýcaři jsou nadlidi, protože si v referendu neschválili minimální mzdu, která je evidentní socialistické zlo. Myslel si, že Švýcaři jsou obdarováni zvláštními magickými schopnostmi, protože od roku 2005 neustále snižují vládní dluh. Myslí si, že mají jiné geny, protože chápou, že nízké osobní a korporátní daně prospívají ekonomice, zatímco my v ČR stále věříme, že náš sociální inženýři proregulují a prodají k blahobytu. Ba ne, ti Švýcaři jsou nadlidi, v ČR by to nefungovalo, Češi jsou hloupí a kradou, tady je třeba přísnost a regulace a silný, velký státní sektor. Jinak to nejde a nikdy nepůjde. Amen.

A tak se s kolegou nehádám a věnuji se sportu. Už jsem vám říkal, že nemám rád fotbal? Stejně si myslím, že Němci milují fotbal jen proto, že u toho mohou mávat nějakou vlajkou a vykřikovat hesla, která je utvrzují v jejich pocitu příslušnosti k nějaké skupině a nedej bože nadřazenosti nad jinou skupinou. Ono se to tak nějak toleruje, když máte pocit, že Borussia Dortmund jsou nadlidi, ale Dynamo Dresden jsou podlidi. A opačně, samozřejmě. A chápu, že je třeba jim dát nějakou petriho miskou, v níž se tyhle zvrhlé pohnutky tak nějak realizují, aniž by zabrušovaly do rasových teorií nebo nedej bože zachraňování světa zelenou politikou...

Ale zpět k fotbalu. Máte v něm pravidla, tvrdě trénujete a snažíte se vyhrát. Stejně tak jako v jakékoli jiné hře, žeano. Víte, že musíte využít příležitost ve váš prospěch. A nedej bože, jak do vás někdo šťouchne, to se musíte okamžitě teatrálně skácet k zemi, dramaticky si držet a random končetinu a tak usilovně řvát bolestí, aby to dojalo i rozhodčího, který jasně viděl, jak se soupeř přiblížil nanejvýše na půl metru. Čím více budeš řvát, tím máš větší šanci, že vyhraješ. A tak řveš. Trenéři tě učí řvát. Každým dnem jsi připraven, že někdo udělá chybu, přiblíží se, ty začneš řvát a rozhodčí ho potrestají. Tím tvůj tým získá výhodu a promění ji ve výhru. A jde přece o to vyhrát, no ne?

Nemám rád fotbal, ale miluji box a MMA. A to dokonce tak, že když jsem si uvědomil, že mistr světa v boxu asi nikdy nebudu, rozhodl jsem se tam dostat aspoň jako rohový lékař. Tam zažijete ten pravý 4D zážitek. To čtvrté D jsou různé tělní kapaliny, které se vám rozpraškem snášejí na dokumenty na stolku u rohu ringu, když si borci dávají totální děla do hlavy. Někdy je to pot, někdy sliny, někdy krev. Total 4D. Blíží se konec kola, trenéři už netrpělivě poskakují ve svých rozích držící židličku, vodu, led a strašně nenápadně v dlani ukryté tampony s adrenalinem a vazelínou, aby drobná tržná zranění na hlavě okamžitě donutili přestat krváčet. Znáte to, pravidla říkají: kdo krvácí, ten končí.

A teď si představte ten horor: Máte jasně navrch, soupeř se z vás každou vteřinou rozsype a vám naneštěstí někde praskne cévka nad obočím a pořád vám to teče do oka.

Doktoooooor! Můžete jen koukat, rozhodovat, ale nesmíte léčit. Utrů mu to, trenér nenápadně vmáčkne do rány adrenalin, cévy se stáhnou a přestávají krváčet. Hlavní rozhodčí na mne významně kouká, trenér mi řve do ucha: „JE OKAY, JE OKAY!“, borcovi pulsují krční tepny a strašně to chce, pokyvují na hlavního rozhodčího a dávám svůj rozsudek: Je schopen! Jedeme dál! Vyklidíme ring a rozhodčí to spouští, borci na sebe pouštějí salvy a ten, co krvácí, ví, že

nemá moc času, adrenalin za chvíli přestane fungovat, cévy se zase roztáhnout, začne krváčet a končí. Jde do toho naplno a snaží se o KO. Tohle je sport, kde bolest a zranění jsou pro slabochy.

Je po všem. Trenér mne volá do šaten. Doktore, zašij mu to. Tržná rána na čele, oči nemůže otevřít pro masivní lividní otoky, půlka obočí odtržená od nadočnicového oblouku a spadlá až k víčku.

Říkám: „To je na chirurgii, tam se to musí ošetřit“.

Trenér: „Neblbni, potřebujeme odjet, udělej to tady“.

Sice nemám operační sál, ale mám sterilní tacker. Kouknu na něj a vytahuji z báglu svorkovačku. Jako fakt? No dělej!, spěchá trenér. Borec přikyvuje. Beru sterilní rukavice, přibližuji laloky kožní tkáně k sobě a *Knaks*. Ani se nepohnul. Pokračuji *Knaks, Knaks, Knaks, Knaks* a výsledek takový, že by i Marry Shelley odvrátila zrak. Ale drží to, komprimovaná tkáň přestává krváčet, borec je vděčný. Díky doktore, pojd' s námi na afterparty. Jsou tak hrdí na svoji sílu, odolnost, statečnost. Neukáží slabost a neceknu, ani kdyby zažívali strašné bolesti. Kdo ukáže bolest nebo slabost, v tomto sportu prohrává, a jde přece o to především vyhrát, no ne?

Ať mi nikdo neříká, že boxeři jsou jiná rasa, jiný národ, jiná mentalita, jiná země, mají jiné vzdělání, jiné rodiče. Jistě, k boxu inklinuje nějaká preselektovaná skupina nějak mentálně nastavených lidí a k fotbalu zase jiná skupina. Ale o to nejde. Jde o to, že kdyby celý národ povinně dělal box a žil v MMA doktríně, bude většina lidí úplně jiná, než kdyby celý národ povinně dělal třeba balet. Tak to je. Tu národní doktrínu a paradigma formuje právě ten legislativní rámec, ve kterém se pohybujete.

Chcete americký sen? Budeš tvrdě pracovat, vzdělávat a dáš do toho všechno? Zbohatneš a budeš milionář. Český sen? Pohodová práce, moc se nenadřít, volné víkendy, sebrat své pade a napohodu. Hlavně žádný stres, tywole. Proč? Protože Ústava.

Potřebu nové Ústavy velmi kvalitně uchopil český ekonom Pavel Kohout a napsal excelentní dílo „Úsvit“. Dílo bohužel nadchlo už trochu méně kvalitního moravského politika a slavného trisomika, a ten stejně nazval svoji národoveckou stranu plnou jiných trisomiků. Celé to zapadlo listím a patosem a téma nové Ústavy bohužel nebude několik let reálným celospolečenským tématem.

A přitom jak by Čechům slušely věty: Vláda nesmí vytvořit schodkový rozpočet... Každý občan má právo platit hotovostí... Každý občan má právo být ozbrojen... Stát nikdy nesmí přerozdělit více než 10 % HDP... Jakýkoli zákon zvyšující daně musí v referendu schválit minimálně 65 % občanů...

Troufám si tvrdit, že za padesát let by se Švýcaři jezdili učit do ČR, jak se dělá kapitalismus, a ve švýcarských hospodách by sedláci diskutovali: To víte, ti Češi, to je jiná liga, takový fofr, jako mají u nich, to bychom nikdy nezvládli. To Češi jsou taková anomálie v Evropě, oni jsou tak strašně bohatí, protože jsou pracovití, vzdělaní a šikovní, a ti jejich politici je nezadlužují a neregulují. To je skvělejší národ.

Jen stačí přestat simulovat na trávníku a začít naplno boxovat. **Chce to hrát tu správnou hru.**

| Martin Vavruša

■ ■ ■ ■ ■ (12 votes, average: 4,67 out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

•

Vajo napsal:

25/11/2022 (16:58)

Ono by stačilo do ústavy napsat, že na cizí prachy a život se nesahá. Ale to by pak stát neměl kde brát a nesměl nikoho komandovat. A to bychom ten parlament a vládu možná ani nepotřebovali. A každý by se musel rozhodovat sám za sebe! To by byl konec světa.

Odpovědět

Vojtěch napsal:

25/11/2022 (17:51)

Je tu drobný zádrhel v otázce nabytí peněz ... ne všechny způsoby jsou zcela křišťálově čisté ...

Se obranou života souhlasím – ale co pak se zbrojním průmyslem?

Odpovědět

Vajo napsal:

25/11/2022 (19:52)

To pravidlo, že se nemá krást, by mělo platit nejen pro vládu
A zbrojní průmysl by uspokojoval zákazníky, kteří by chtěli
výše uvedená pravidla za svou osobu bránit.

Odpovědět

•

Vojtěch napsal:

25/11/2022 (18:05)

Ještě přidám: na správnou hru musíte mít správné hráče ...

Odpovědět